



Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

Minulý týden jsme oslavili svátek Božího Těla, veřejná oslava našeho Pána vyjádřená církevními tradicemi spolu s našimi tradicemi národními s narůstající účastí krojovaných mužů a družiček je pozitivním svědectvím o životě tradice. V tomto chci vyjádřit poděkování všem, kteří se na přípravě obětavě podíleli.

31. května také přijel na řádnou roční vizitaci představený distriktu vysoce důstojný pán P. Johannes Regele FSSPX. Vyjádřil uspokojení a podporu našemu apoštolátu. Varoval před narůstajícím problémem v mnoha zemích, kde několik nespokojených věřících či rodin se snaží svými představami rozesílanými elektronicky či organizováním vlastních aktivit za zády kněží, často ve směřování proti představenému, rozpoltit apoštolát, vnášet rozbroje a zneužívat apoštolát Kněžského bratrstva ke svým cílům. Často se jedná o projevy sektářské, projevy náboženského rigorismu apod. Takovéto aktivity slouží pod záminkou zbožnosti ve skutečnosti ďáblu. P. Regele nám doporučil těmto věřícím v žádném případě neustupovat s tím, že je lépe mít menší skupinu věřících, kteří se nechají vést našimi kněžími, než se snažit udržovat v našich kaplích věřící, kteří fakticky působí proti nám. Tím samozřejmě nikomu nezakazujeme mít v rámci legitimních hranic svůj názor, poradit se se zpovědníkem či knězem ve své kapli, ale s tím, že se v duchu poslušnosti podřídí příslušnému představenému. Kázání P. Regeleho, kde se zabývá moderními problémy individualismu a nedostatku vzdělanosti ve spojení s neochotou nechat se kněžsky vést; bude zveřejněno v příštím letáku. P. Regeleho jsme v této věci informovali o problémech vyskytujících se v našem apoštolátu.

V tomto duchu bych chtěl věřící varovat před za našimi zády rozesílanými e-maily, které se přímo týkají našeho apoštolátu, našich aktivit, útočí na námi pořádané akce a mnohdy překrucují pravdu či domluvené věci. V poslední době jsem byl upozorněn spolubratry, že k tomu dochází neustále častěji. Také věřící se na mne obrátili se svojí starostí, že v některých kaplích po mši sv. raději odcházejí pryč či do ústraní, aby se vyhnuli debatám „tertuliánského klubu“. Na rozdíl od těch prvních jsou tito druzí často velmi vlezlí a neodbytní. Není snad ani

třeba zmiňovat, že takové chování působí antipastoračně, P. Regele nám na příkladu z jiné země distriktu ukázal, že věřící, kteří jsou plně na linii našeho Bratrstva, nechodí v neděli do naší kaple, neboť je tam nesnesitelná atmosféra, a když jim dovolil biřmování naším biskupem, jeden tradiční psychopat fotografoval ženy od pasu dolů a zveřejnil na internetu fotografie spojené s osobními útoky na tyto řádné katolické ženy, že mají příliš krátké sukně. Někde se situace již zlepšila, ale je třeba se mít na pozoru, protože náš apoštolát je určen věřícím, kteří si chtějí uchovat katolickou víru, ty také vyzýváme, aby vydrželi a výše zmiňované problémové osoby vykázali do patřičných mezí. Je třeba si uvědomit, že boj za ochranu víry i v konkrétní podobě našich kaplí je třeba pod vedením kněze vést, jinak hrozí nebezpečí, že nám bude odňato to, co si myslíme, že s jistotou máme.

Boží požehnání, které se našemu apoštolátu dostává, se projevuje i v kněžských povoláních, jak konstatoval při své vizitaci i náš generální představený nejdůstojnější pán Davide Pagliarani FSSPX. Letos bude, jak jsem psal již minule, vysvěcen již osmý český kněz našeho Kněžského bratrstva, P. Josef Richtar FSSPX, který je jmenován jako kaplan na brněnské děkanství. P. Luděk Čekavý FSSPX, který se 12 let podílel na českém apoštolátu, je jmenován do Jaidhofu, odkud podpoří nově se rozvíjející apoštolát na Slovensku, k čemuž mu chceme vyprošovat hojně Boží požehnání. Tím dojde k určitému přerozdělení apoštolátu i některých kompetencí.

P. Luděk Čekavý byl zproštěn funkce druhého sekretáře a na jeho místo byl jmenován P. Petr Kajer. Od 15. srpna pak převezmu zpět zodpovědnost za pastorační práci v brněnské kapli, tedy se budete opět ve všech pastoračních záležitostech obracet na mne. Vypomáhat mi v Brně bude P. Josef Richtar, kterého pověřím větší částí pastorační práce. Zodpovědnost za apoštolát v Jablonci, kde bude mše sv. třetí neděle v měsíci, převezme P. Filip Marada. Zodpovědnost za ostatní kaple zůstává stejná. V Boršově třetí neděle v měsíci převezmou mši sv. kněží z Rakouska, mše sv. bude v 17.30. V Praze pak bude ob týden ranní a večerní mše sv. Ve Zlatých Horách bude mše sv. každou neděli, první a třetí neděle v měsíci večerní. Podrobný rozpis naleznete v příštím letáku. Změny pořadu bohoslužeb budou platit od 1. září.

Úkoly spirituálů Třetího řádu sv. Františka budou plnit P. Kajer pro ženy a P. Richtar pro muže.

Komunitní výuka dětí ve čtvrtek a pátek v Brně bude v tomto školním roce ukončena, otázka dalšího „školního projektu“ je zatím odložena. Cílem této komunitní výuky ze strany Kněžského bratrstva bylo připravit starší děti na nástup do školy a zamyslet se s rodiči mladších dětí nad možností založení katolické školy pro první stupeň, byť postupně s využitím komunitní výuky. Modleme se, aby se v budoucnu podařilo na tyto snahy navázat, protože katolická škola je jediným řádným způsobem výchovy dětí a mládeže, vše ostatní je jen větším či menším zlem. Do té doby je třeba výuku na sekulárních školách ze strany rodičů a nás kněží co nejlépe doplnit tak, abychom formovali z našich dětí pevně katolické osobnosti. Úkolem rodičů je najít pokud možno co nejpříjemnější školu pro své děti, pravidelně se zajímat o to, co se ve škole děje, a v případě potřeby na to reagovat.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX v Brně o svátku Božího Těla dne 30. května 2024

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, náš Pán Ježíš Kristus posílá učedníky těmito slovy: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk ult.15). A ve velekněžské modlitbě se za ně modlí: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého.“ To proto, že mají úkol v bezbožném, zlém světě pravé víry hlásat evangelium a přivádět národy ke spáse skrze přijetí Krista. Sv. Tomáš Akv. se ptá: „Jak by mohli být *vzati* ze světa, když ze světa nejsou?“ A odpovídá: „Ze světa nejsou svým přilnutím, svojí láskou.“ Tu totiž dávají Bohu. A pro tuto Boží lásku mají jít do celého

světa k užitku všech, kteří pro jejich hlásání uvěří a tak budou spaseni. Pro tento těžký úkol pak za ně Kristus prosí, aby byli uchráněni zlého, neboť, jak praví sv. Tomáš: „Je těžké, aby člověk žije mezi zlými zůstal imunní vůči zlu.“

Cílem tohoto poslání učedníků ke všem národům je obrácení ke Kristu, pokání, přijetí nejen přirozeného, ale i zjeveného Božího zákona a tak vykročení na cestu spásy. To je projev lásky Kristovy k člověku. Pro spásu člověka přišel Kristus na svět, aby člověka svojí obětí na kříži vykoupil z hříchu – zaplatil výkupnou cenu za vinu člověka vůči Bohu a obnovil tak spravedlnost, čímž člověku po dědičném hříchu znovu otevřel nebesa k věčné spáse.

Vykoupení je porážka ďáblovy vlády nad člověkem, kterou získal tím, že ho svedl ke hříchu, proto ďábel dílo vykoupení, Kristovu oběť na kříži a její zpřítomnění ve mši svaté, nejvíce nenávidí, nenávidí svátosti a z nich plynoucí milost a snaží se shánět co nejvíc bludařů a rouhačů, kteří toto dílo budou relativizovat, bagatelizovat a popírat.

Náš zakladatel Msgr. Lefebvre v posledních letech svého života hovořil o tom, že jsme svědky definování nové církve, která je odlišná od Církve dvoutisícileté tradice. Joseph Ratzinger, který je jedním z duchovních otců této nové církve v rozhovoru z roku 2016 říká: „Dnešní člověk má zcela všeobecně povědomí, že Bůh nemůže většinu lidstva poslat do zavržení. Proto ve velké míře zmizela starost o spásu ve starém smyslu.“

A dále: „V posledním půlstoletí se plně prosadilo vědomí, že Bůh nemůže všechny nepokřtěné nechat propadnout zatracení... Velcí misionáři byli přesvědčení, že nepokřtění jsou navždy zatraceni..., toto povědomí se v katolické Církvi Druhým vatikánským koncilem definitivně zhroutilo.“ V dalších řádcích se Joseph Ratzinger zamýšlí nad novou definicí smyslu křesťanství, která nahradí toto tradiční pojetí. Tuto změnu nazývá „dalekosáhlým vývojem dogmatu“, což je v podstatě přiznání se k apostázi. Je to odmítnutí Kristova misijního příkazu, odmítnutí získávat duše pro Krista, je to odmítnutí boje s ďáblem a jeho služebníky ve jménu jakési všeobecné křesťanské humanity, která přinese všem, snad až na výjimky, spásu. To vše je dle Ratzingerova svědectví plodem II. vatikánského koncilu, v tomto jediném s ním lze souhlasit.

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium, kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří, bude zavržen“ – to nejsou diskutabilní slova nějaké „zbožné duše“ ze středověku, to jsou slova našeho Pána, nebeské Hlavy Církve, jejího Božského zakladatele a věčného Pána. My proto vyznáváme víru Církve, že bez křtu není spásy, mimo Církev není spásy, že mimořádná cesta křtem touhy je velmi těžká a nejistá, a je to nadto cesta v nezaviněné nevědomosti skrze Krista. Vyznáváme, že poslání hlásat evangelium platí do konce světa, protože jen ten, kdo uvěří, bude spasen, a kdo neuvěří, bude zavržen. Veškeré milosti pramení z Kristovy oběti, proto bez této oběti, dokonalé oběti Nového zákona, jejíž ustanovení dnes slavíme, nelze dosáhnout ospravedlnění nutné ke spáse. Bůh mohl celé hříšné lidstvo zavrhnout, stejně jako v jednom okamžiku zavrhnul všechny vzpurné anděly, ale z lásky k člověku poslal Vykupitele, aby ti, kdo v něho uvěří, byli spaseni. To je naprosto dobrovolný, ničím nezasloužený akt Boží lásky, na který člověk nemá žádný nárok a může za něj jen pokorně děkovat.

To je podstata křesťanství, to je podstata naší víry. V souvislosti s výše uvedenými naukami si musíme uvědomit, že Joseph Ratzinger jako Benedikt XVI. byl ikonickou nadějí indultu, vpravdě svéráznou nadějí pro zachování skanzenu liturgické romantiky pro ukájení náboženského cítění bez jasného vyznání katolických principů, za cenu přiřazení se k ekumenické mase.

My dnes však neslavíme a nevyznáváme tradiční obřadnost, krásu liturgie, papežské purpurové stěvíce nebo jakýkoliv náboženský sentiment, my slavíme a vyznáváme, a to všemi dostupnými prostředky – *quantum potes, tantum aude* –, včetně obřadnosti, krásné liturgie, zdobných ornátů a slavnostní hudby – to vše jsou důležité prostředky, nikoliv cíl –, našeho Pána Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, bez něhož není spásy. Vyznáváme ho proti koncilnímu relativismu, bezbožnému nepravému humanismu, který klade na první místo člověka, proti všem hodnotářům, kteří v Církvi zradili své poslání. Vyznáváme ho prostřednictvím liturgie Církve, která je výrazem naší víry, projevem naší bohoocty, která není cílem, ale prostředkem a která se bez integrity víry stává sterilní, jako tomu bylo při sloužení tradiční liturgie všemi koncilními otcí, včetně těch nejliberálnějších a nejbezbožnějších, na II. vatikánském koncilu. Tam

všichni slavili tradiční liturgii, ale jen někteří si uchovali víru, protože liturgie bez plnosti víry se stává prázdou. Vyznáváme a slibujeme, že chceme obětovat své úsilí, modlitby a námahy života k práci na vinici Páně, k obrácení nesmrtelných duší, jak nás k tomu vyzvala naše Paní Fatimská, abychom jim vyprosili uchránění pekelného ohně, protože jen v tom spočívá pravá láska k člověku, pravý humanismus, který se všemi svatými misionáři vyznáváme.

Pravá láska, mír a pokoj může nastat jen v království Kristově – *pax Christi in regno Christi* –, a nikoliv v ekumenicky smířeném lidstvu, které svorně pochoduje do bran pekelných. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Pasáže z interview s Josephem Ratzingerem (Benediktem XVI., emeritním papežem) z roku 2016

Zde Joseph Ratzinger po odstoupení z papežského úřadu již nepokrytě vyznává novou, nekatolickou, heretickou až blasfemickou ekleziologii, v níž ukazuje směřování liberálních koncilních teologů, k nimž sám patřil, a skryté úmysly, jimiž byla celá koncilní revoluce nesena. Josepha Ratzingera označil Msgr. Lefebvre za heretika, což mu někteří vyčítali, a jak je zjevno, vyčítali mu to zcela neprávem. Zde v několika bodech shrnutá ideologie je základem ideologie „církve koncilní“, nově definované církve, jež nemá s katolickou Církví nic společného. (Redakčně zkráceno, opatřeno mezititulky a krátkými komentáři ve hranatých závorkách.)

Milosrdenství bez smíru a nápravy

Nejprve bych chtěl znovu podtrhnout to, co jsem řekl v [časopisu] *Communio* roku 2000 k otázce ospravedlnění: Pro dnešního člověka se věci oproti době Lutherově a oproti klasické perspektivě křesťanské víry v jistém ohledu obrátily: Člověk již nevěří, že od Boha

potřebuje ospravedlnění. Je toho názoru, že ospravedlnit se musí Bůh vzhledem ke všem hrůzám ve světě a vzhledem ke všem obtížím lidského bytí, což všechno koneckonců jde beztak na jeho účet. V tomto ohledu považuji za příznačné, že jeden katolický teolog tento obrat také formálně tvrdí: Kristus podle něho netrpěl za hříchy lidí, nýbrž současně odčinoval vinu Boží. I když takový drastický obrat v naší víře je pro většinu křesťanů přece jen ještě značně vzdálený, přece jen se v této věci projevuje jedna základní tendence naší doby. Jestliže Johann Baptist Metz hovoří o tom, že teologie dnes by měla být „citlivá pro theodiceu“, je tentýž problém zmíněn pozitivním způsobem. Když odhlédneme od tohoto radikálního zpochybňování církevního pohledu na chování Boha a člověka, má dnešní člověk zcela všeobecně takové povědomí, že Bůh nemůže většinu lidstva nechat propadnout zavržení. Proto ve velké míře zmizela starost o spásu ve starém smyslu.

[Tento optimismus spásy neodpovídá ani nauce evangelia, např. ve slovech Kristových o široké cestě do zkázy a úzké cestě do nebeského království, ani církevní tradici, která vcelku jednotně hovoří o větším množství zavržených než spasených, což se odráží i ve vidění pekla dětmi ve fatimě. Nadto je nepřijatelné, že Joseph Ratzinger svrchu uvedené nekatolické názory nechává stát bez jasného odmítnutí a uvedení na pravou míru, spíše to vypadá, že jim připisuje určitou legitimitu.]

Přesto existuje podle mého přesvědčení v jiném smyslu i nadále vědomí toho, že potřebujeme milost a odpuštění. Je pro mne „znamením času“, že myšlenka Božího milosrdenství se stále výrazněji dostává do středu pozornosti – počínaje sestrou Faustinou, jejíž vidění jistým způsobem přece jen zcela zásadně představují Boží obraz dnešního člověka a jeho touhu po Boží dobrotě. Papež Jan Pavel II. byl tímto impulsem velmi hluboce naplněn, i když se to ne vždy zcela otevřeně prezentuje. Ale jistě není náhoda, že jeho poslední kniha, která vyšla bezprostředně před jeho smrtí, pojednává o Božím milosrdenství. Ze své životní zkušenosti, která ho již velmi časně konfrontovala s veškerou krutostí člověka, říká, že milosrdenství je jediná skutečná a poslední síla, která působí proti moci zla. Teprve tam, kde je milosrdenství, končí krutost, končí zlo, končí násilí. Papež František zastává zcela tuto linii. Jeho pastorační zkušenost se projevuje právě tím, že k nám neustále hovoří o Božím milosrdenství. Je to milosrdenství, co nás přitahuje k Bohu, zatímco spravedlnost nás

uvádí do strachu z něho. To dle mého názoru ukazuje, že pod povrchem sebejistoty a sebeospravedlňování současného člověka se přece jen skrývá hluboké vědomí jeho zranění, jeho nehodnosti ve vztahu k Bohu. Čeká na milosrdenství. Není jistě žádná náhoda, že podobenství o milosrdném Samaritánovi obzvláště oslovuje dnešní lidi – nejen proto, že je v něm silně zdůrazněna sociální stránka křesťanství, a nejen proto, že se v něm Samaritán, člověk nenáboženský, jeví oproti náboženským služebníkům řekněme jako člověk jednající skutečně podle Boha, zatímco úřední náboženští služebníci se přímo vůči Bohu stali imunními. Obojí je samozřejmě modernímu člověku sympatické. Ale stejně tak důležité se mi zdá to, že lidé přece jen mlčky pro sebe očekávají Samaritána, který se k nim skloní, nalije jim olej do ran, postará se o ně a dopraví do hostince. Nakonec přece jen vědí, že potřebují Boží milosrdenství, jeho něhu. Uprostřed tvrdosti technického světa, v němž se citům již nepřikládá význam, roste přece jen očekávání uzdravující lásky, která se daruje zdarma. Zdá se mi, že takto se v otázce Božího milosrdenství novým způsobem vyjadřuje to, co se nazývá ospravedlnění skrze víru. Na základě Božího milosrdenství, ke kterému všichni upírají zrak, lze i dnes nově pochopit podstatné jádro nauky o ospravedlnění a toto učení se ukazuje v jeho celém významu.

[Milosrdenství Boží je vždy v souladu se spravedlností, v Bohu není žádného rozporu. Nestačí uvěřit v milosrdenství, je třeba obrácení, pokání a nápravy. Josephem Ratzingerem popisovaná účinnost milosrdenství odpovídá protestantské nauce o „ospravedlnění skrze víru“, tedy v tomto případě víru v milosrdenství, které ospravedlňuje. Tvrzení, že spravedlnost přivádí ke strachu z Boha, platí pro zatvrzelé hříšníky, ale jeho přijetí věřícími křesťany je buď projevem náboženského rigorismu, nebo vede v opačném extrému k popření spravedlnosti. Věřícího křesťana, který má pravou lásku k Bohu, totiž rozjímání spravedlnosti vede k bázni Boží, což je mimo jiné i jeden ze sedmera darů Ducha Svatého. Boží spravedlnost představuje dobro v Božím řádu, jež dává každému, co mu náleží, Bohu se dostává patřičné úcty, poslušnosti a bohopocty. „Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“, to je i jedno z blahoslavenství. Víra v Boží milosrdenství moderního člověka, jenž se nechce vzdát svých hříšných cest a napravit se, a proto hledá jakousi

falešnou představu „Boží dobroty“, je d'ábelským mámením, jež odvádí od pokání a žene lidi do zavržení. Anděl v poslední zveřejněné části fatimského vidění nevolá k hříšníkům: „Milosrdenství“, alebrž: „Pokání“. Ospravedlnění je dáno pro zásluhy Kristovy vykupitelské oběti pro ty, kteří se s touto obětí sjednocují a v kajcnosti ho přijímají – je to plod Nejsvětějšího Srdce probodeného, nikoliv plod uvěření v milosrdenství neonového Krista sestry Faustiny.]

Cílem zadostiučinění je osvobození od zla ve světě (hřích nikoliv jako urážka Boží)

a) Stavět proti sobě Otce, který neúprosně trvá na spravedlnosti, a Syna, jenž Otce poslouchá a v poslušnosti přijímá krutý požadavek spravedlnosti, je nejen z dnešního hlediska nesrozumitelné, nýbrž samo o sobě, dle trinitární teologie, zcela chybné. Otec a Syn jsou jedno, a jejich vůle je proto vnitřně jediná. Pakliže Syn na Olivové hoře zápasí s vůlí Boží, nejde o to, že vůči sobě musí přijmout krutý Boží úrdek, ale proto, že vtahuje lidské bytí do Boží vůle. Ke vztahu obou vůlí, Otcovy a Synovy, se budeme muset později ještě vrátit.

b) Ale pročpak vůbec kříž a smír? Tedy, v proměnách moderního myšlení, o nichž jsem předtím mluvil, je toto proč novým způsobem patrné. Představme si nesmírnou špinavou masu zla, násilí, lži, nenávisti, krutosti, pýchy, která celý svět znečišťuje a znetvořuje. Tato masa zla nemůže být jednoduše prohlášena za neexistující, a to ani Bohem. Musí být zpracována, překonána. Izrael byl přesvědčen o tom, že každodenní oběť za hříchy a zejména velká liturgie dne smíření byly nezbytné jako protiváha vůči mase zla ve světě a že jedině pomocí tohoto vyrovnání mohl svět současně zůstat únosný. Když skončily obětní slavnosti v chrámu, bylo nutné se ptát, co se nyní může postavit proti převaze zla, jak může být nalezena alespoň nějaká rovnováha. Křesťané věděli, že zbořený chrám byl nahrazen zmrtvýchvstalým tělem ukřižovaného Pána a že v jeho radikální, nezměrné lásce byla vytvořena protiváha vůči nezměrné mase zla. Ano, oni věděli, že dosavadní oběť mohla být jen snahou o skutečnou rovnováhu. A věděli, že při převaze zla může dostatočovat jen nekonečná láska, jen nekonečné zadostiučinění. Věděli, že ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Kristus představuje moc působící proti moci zla a zachraňuje svět. Odtud potom také mohli pochopit smysl

vlastního utrpení jakožto začlenění do Kristovy trpící lásky a jakožto součásti zachraňující moci této lásky. Když jsem předtím citoval jednoho teologa, který soudí, že Bůh musel trpět pro svou vinu vůči světu, ukazuje se v tomto převrácení perspektiv přece jen pravda: Bůh nemůže tuto masu zla, která vznikla kvůli svobodě, kterou on sám dal, jednoduše nechat být. Jen on sám může vstoupením do utrpení světa svět vykoupit.

[Zlo vzniklo ne kvůli svobodě, ale zneužitím svobody, která je nejvznešenějším darem, jež Bůh člověku dal, jak učí papež Lev XIII. v Libertas praestantissimum. Bůh člověka spasit nemusel, stejně jako nechal v zavržení padlé anděly, jež navěky zavrhl ve zlomku okamžiku. Tato pasáž, která podsouvá Bohu jakousi zodpovědnost za hříchy, je explicitně blasfemická. Kořenem všeho zla je hříchy, neposlušnost, vzpoura proti Bohu, Božímu řádu. Starozákonní oběti byly dle katolické víry předobrazné, nedokonalé, předobrazovaly dokonalou oběť našeho Pána Ježíše Krista na kříži. Kristova oběť má jako jediná dostatečnou sílu dát zadostiučinění za hříchy. Bohočlověk aktem poslušnosti zpečetěným obětí života podává zadostiučinění za hříchy, jehož podstatou je vždy neposlušnost – vzpoura proti Bohu.]

c) Odtud se tedy stává vztah mezi Otcem a Synem opět zřetelnějším. K tomu ocituji pasáž z knihy od De Lubaca o Origenovi, která, zdá se mi, problematiku velmi dobře osvětluje: „Vykupitel sestoupil na zem ze soucitu s lidským pokolením. Vzal na sebe to, čím trpíme (passiones), ještě dříve, než trpěl na kříži, ano, dokonce dříve, než na sebe ráčil vzít naše tělo – kdyby je býval necítil ze všeho nejdříve, nebyl by přišel, aby měl podíl na našem lidském životě.

Co to tedy bylo, čím trpěl, to, co pro nás prožíval nejdříve? Byla to vášeň lásky.

Ale netrpí něčím nějakým způsobem sám Otec, který je Bůh všehomíra, který je plný trpělivosti, smilování a soucitu? Anebo nevíš, že on, když se spokojil s lidskými věcmi, zná lidské utrpení? ‚Nesl tě Hospodin, Bůh tvůj, jak nosívá člověk svého malého synáčka‘ (Dt 1,31). Bůh tedy na sebe bere naše mravy, tak jako Syn Boží na sebe bere to, čím trpíme. Sám Otec není prost vášní! Když ho úpěnlivě prosíme, zná smilování a soucit. Prožívá utrpení lásky (Hom. Ez. 6,6)“ [Henri de Lubac: Duch z dějin. Origenovo chápání Písma. Johannes Verlag, Einsiedeln 1968, s. 284 n.].

V některých částech Německa existovala velmi dojemná zbožnost, v níž se rozjímalo o „nouzi Boží“. V mysli mi vyvstává jeden velmi působivý obraz, který představuje trpícího Otce, jenž vnitřně spolutrpi při utrpení Syna. A sem také patří tzv. „stolec milosti“ – Otec drží kříž s Ukřižovaným, s láskou se k němu sklání a je současně na druhé straně spolu s ním na kříži. Zde se velkým a čistým způsobem projevuje procítění toho, co je Boží milosrdenství, spoluutrpení Boží s člověkem. Nejde o krutou spravedlnost, nejde o fanatismus Otce, ale o pravdu a skutečnost stvoření – o skutečně vnitřní přemožení zla, které koneckonců může nastat jedině v utrpení z lásky.

[Bůh nemá passiones, je actus purus, naprosto dokonalý a blažený bez jakéhokoliv nedostatku, utrpení a smutku. Kristus má tedy passiones teprve po svém vtělení, svým utrpením z lásky k nám ve své oběti smývá vinu hříchu, aby tímto obětováním se v lidské přirozenosti spojené s Božskou osobou (oběť je úplně odevzdání se Bohu, zde úplná oběť za hříchy – holocaustum) ve smrti tvora spojeného s Božstvím vyrovnal Boží spravedlnost. Tím se otvírá cesta Boží lásky a milosrdenství ke spáse člověka.]

Otázka spásy nepokřtěných

Bezesporu v tomto bodě probíhá dalekosáhlý vývoj dogmatu. Zatímco otcové a teologové středověku mohli být ještě toho názoru, že v podstatě celé lidstvo se stalo křesťanským a pohanství existuje pouze okrajově, objevení nového světa na počátku novověku tuto perspektivu radikálně změnilo. V posledním půlstoletí se plně prosadilo vědomí, že Bůh nemůže všechny nepokřtěné nechat propadnout zatracení a že ani pouhá přirozená blaženost pro ně nepředstavuje skutečnou odpověď na otázku lidského bytí. Jestliže velcí misionáři 16. století byli ještě přesvědčeni, že nepokřtění lidé jsou navždy zatraceni, z čehož se vysvětluje dynamika jejich misionářského nasazení, tak s II. vatikánským koncilem se toto povědomí v katolické Církvi definitivně zhroutilo. Z toho vyplynula dvojí hluboká krize: jednak se zdá, že již není důvod pro misie. Proč bychom ještě měli chtít přivádět lidi ke křesťanské víře, když mohou být spaseni i bez ní? Ale také pro křesťany samotné z toho vyplývá jeden důsledek: Nastoupila pochybnost ohledně závaznosti víry a jí odpovídajícího způsobu života. Pokud mohou být jiní spaseni jiným

způsobem, není už nakonec zřejmé, proč je samotný křesťan vázán požadavky křesťanské víry a morálky. Jestliže však již spása a víra spolu nesouvisí, ztrácí víra odůvodnění.

Mezitím byly podniknuty rozmanité pokusy uvést do souladu všeobecný nárok křesťanské víry s možností spásy bez ní. Zmíním dva z nich: Nejprve je to známá teze Karla Rahnera o anonymních křesťanech. Ta vychází z toho, že podstatný základní akt křesťanské existence, který je pro spásu rozhodující, spočívá v transcendentální struktuře našeho vědomí jakožto snaha o dosažení něčeho zcela jiného, o dosažení jednoty s Bohem. Podle něho křesťanská víra pozvedla do vědomí to, co strukturálně existuje v člověku jako takovém. Jestliže tedy člověk sám sebe přijímá ve svém podstatném bytí, uskutečňuje to podstatné z křesťanského bytí, aniž by to pojmově znal. To křesťanské se tak ztotožňuje s lidským a v tomto smyslu je každý člověk křesťanem, který přijímá sám sebe, i když to neví. Tato teorie je sice působivá, činí však z křesťanství samotného pouze vědomé vyjádření toho, co je samo o sobě lidské bytí a vynechává tak drama proměny a obnovy, o které v křesťanství podstatně jde.

Ještě méně přijatelné je řešení pluralistických náboženských teorií, které nám říká, že všechna náboženství jsou každé svým způsobem cestami ke spáse a v tomto smyslu se musí dle jejich účinku pokládat za rovnocenné. Náboženská kritika, jak ji praktikoval Starý zákon, Nový zákon a prvotní Církev, je zde podstatně konkrétnější ve svém poznání různých náboženství. Takto jednoduché posouzení není této velké otázce přiměřené.

Konečně zdůraznil Henri De Lubac a po něm někteří další myšlenku zastoupení. Přednostní existence Kristova má být vyjádřením základní podoby křesťanské existence a Církve jako takové. Tím sice není problém zcela vyřešen, ale myslím, že toto je přece jen podstatný vhled, který se potom týká také existence jednoho každého křesťana. Kristus je tu jako jeden pro všechny a křesťané, kteří spolu s ním tvoří dle velkého obrazu svatého Pavla jeho Tělo ve světě, se podílejí na tomto bytí pro druhé. Křesťanem člověk není, abychom tak řekli, pro sebe samotného, ale s Kristem pro ostatní. To neznamená nějaký druh zvláštní vstupenky do věčné blaženosti, nýbrž poslání ke spolunesení celku. Co člověk potřebuje ke spáse, je vnitřní otevřenost pro Boha, vnitřní čekání na něho

a přistoupení k němu, což znamená naopak to, že my s Pánem, který se s námi setkal, přicházíme k ostatním a snažíme se jim zviditelnit příchod Boží v Kristu.

Toto bytí pro druhé můžeme učinit srozumitelným i trochu abstraktněji. Je důležité pro lidstvo, že se v něm nachází pravda, že se jí věří a že je žitá. Že se pro ni trpí. Že je milována. Tyto skutečnosti září do světa jako celku a pomáhají jej nést. Myslím, že v současné situaci stále lépe rozumíme slovu Hospodinovu Abrahámovi, že postačí deset spravedlivých, aby mohlo přežít město, ale že samo sebe zničí, pokud tohoto malého počtu nebude dosaženo. Je jasné, že se na této otázce ještě musí pracovat.

[Tvzení, že středověký člověk, jenž měl v Evropě zkušenosti s nájezdy Mongolů, pronikáním islámu s následnými křížovými výpravami a znal zprávy cestovatelů a misionářů, byl přesvědčen, že většina světa je křesťanská, je neudržitelná ideologická fikce. Vývoj dogmatu v Ratzingerově pojetí je ve skutečnosti popřením dogmatu o spáse skrze křest. Církev učí, že kromě křtu vodou lze dojít spásy křtem krve (mučednictvím nepokřtěného pro Krista), nebo křtem touhy, a to i pohan, pokud v nezaviněné nevědomosti alespoň věří, že Bůh je, je odplatitelem dobrého a zlého, věří ve věčný život a z lásky k Bohu lituje svých hříchů tak, jak je ve svědomí upřímně poznává. Tato cesta je obtížná a pravděpodobnost spásy spíše malá. Je nesporným faktem, že II. vatikánským koncilem se povědomí o zavržení nepokřtěných v Církvi zhroutilo a s ním i misionářské nasazení, jak dosvědčuje Joseph Ratzinger, zhroutila se tím i autentická víra v Krista, který řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium, Kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří, bude zavržen.“ Ratzingerovo pojetí Krista je tedy víra v představu takového Krista, který nikdy neexistoval, který není Kristem evangelia a víry katolické Církve. Tedy shrnuto, výše uvedená nauka je zcela nekatolická náboženská ideologie, jež má dle Ratzingerova svědectví svůj původ v II. vatikánském koncilu, s čímž s ním můžeme bez výhrad souhlasit.]

Facit

Celý rozhovor nepředkládá katolickou nauku, ale je jakousi prezentací různorodých, někdy i heretických a blasfemických teorií, u nichž není

zcela jasné, jak se k nim Joseph Ratzinger staví, ale vše budí dojem, že je minimálně alespoň do jisté míry považuje za legitimní názory. Hlavní důraz je kladen na humanistické pojetí zla ve světě, které křesťanství pomáhá nést. Je to zcela nové pojetí víry, inspirované myšlenkami zednářského humanismu. Spása je pak produktem jakéhosi přilnutí k Bohu bez dalších požadavků ve smyslu podřízení se Bohu a pokání za hříchy v pohledu na Boží zákon.

Autorita kněze

Okružní list Msgr. Marcela Lefebvra spolubratřím č. 57 z 26. dubna 1957, Sébikotane

(převzato a přeloženo z knihy Msgr. Marcel Lefebvre:
Lettres pastorales et écrits)

Boží Prozřetelnost nám opět poskytla radost setkat se v oáze Sébikotanu, abychom společně přemýšleli nad problémy apoštolátu, které sdílíme všichni, byť v různých podobách a při různých povinnostech. Ale víme, že v posledku je jen jediný apoštolát, jediná misie, a to ta, kterou již náš Pán dostal od svého Otce: *Sicut misit me Pater et ego mitto vos* [„Jako mě poslal Otec, tak i já posílám vás“]. To Církev nám věrně předává toto apoštolské poslání, my všichni na něm máme účast, i když biskup svým zvláštním způsobem, protože předává mandát kněžím. Ale stejný je zdroj a život a jediný je i cíl, kterého máme dosáhnout.

Dnes bych chtěl zdůraznit, jak důležité je mít živou, hlubokou víru v tento mandát, který vám je dán, zejména vám, kteří máte mezi spolubratři významnější důstojnost, neboť je tak či onak musíte vést, nebo nesete větší zodpovědnost.

Mějte opravdu nadpřirozené vnímání a pohled na autoritu, která vám byla svěřena. Tento pohled ať je založen na opravdové pokoře a hlubokém přesvědčení o vaší nedostatečnosti a zároveň na pevné důvěře v Boží pomoc pro výkon svých povinností.

Vyhněme se snižování své autority z důvodu bojácnosti, nedostatku ctnosti síly, únavy anebo kvůli falešnému pojetí autority. Stejně tak se vyhybejme autoritářství, které se spoléhá jen v sebe sama.

Setkáváme se totiž s představenými, kteří pod záminkou důvěry ve své spolupracovníky jim zcela přenechávají zodpovědnost za jejich úkoly bez jakékoliv kontroly a nepožadují od nich žádné informace. Když se naneštěstí objeví nějaké vážné těžkosti, pokládají se za nevinné, neboť, jak říkají, o ničem nevěděli.

Jiní, naplnění určitým rovnostářským pojetím, se pokládají pouze za první ve skupině spolubratřím. Těžce nesou, když se poukazuje na jejich funkci představeného. Snad chtějí vypadat jako pokorní, a proto si neuvědomují, že podceňují úřad, který dostali ne pro sebe, ale pro společné dobro. Postupně je pro ně stále těžší dosáhnout opravdové podřízenosti svých spolubratřím, kteří si zvykli na pohrdání autoritou.

Nakonec nacházíme představené, kteří zase naopak velmi lpí na svém úřadu a jsou zcela přesvědčeni o svém předurčení být představenými vzhledem k jejich kvalitám a schopnostem. Těmto se většinou nedostává důvěry v jejich spolubratry a všechno chtějí podrobit zkoumání svému zkoumání a úsudku. Svým podřízeným činí život nepříjemným, až nesnesitelným, zjevně buď s nejlepším úmyslem a horlivostí, anebo s přesvědčením, že oni jediní jsou schopní věci řešit.

Dávejme si pozor, abychom nepropadli jednomu či druhému extrému, které časem paralyzují misijní rozvoj komunity a všem ztěžují práci.

Jasně a správně pojetí autority nás jen utvrdí v pokoře, aniž by ohrožovalo naše vědomí odpovědnosti, a umožní nám poznat v zásadě božský charakter autority. Když si uvědomíme, že naše autorita není dar, který nám náleží, ale že je to naopak pověření, kterého nejsme hodni, budeme vždy připraveni se jí opět vzdát. Majíce k této autoritě úctu, která přísluší božské vlastnosti, budeme velmi opatrní, abychom ji nezneuctivali. Skrze ni se ukazuje Boží vůle. Přitom je tato vůle Boží chlebem opravdu křesťanských duší: *Meus cibus est ut faciam voluntatem Patris mei* [„Mým pokrmem je činit vůli mého Otce“].

Abychom zamezili tomu, že by naše vůle zabrala místo vůle Boží, určíme si konkrétní časy nebo měsíční setkání, kdy budeme našim spolupracovníkům sdělovat naše postřehy, přání a rozhodnutí, které pokládáme za nutné jim oznámit.

K těmto několika radám bych rád připojil dva pokyny. Přestože jsem to již zdůraznil v dřívějším oběžníku, opět výslovně žádám, aby se představení postarali o předložení denního plánu činnosti své komunitě, plánu, který bude zajisté se schválením církevního představeného přizpůsoben okolnostem, ale nesmí, v němž však nesmí chybět každodenní rozjímavá modlitba. Dávejte druhým příklad této modlitby a nemyslete si, že je váš příklad zbytečný. I kdybyste byli jediní, modlete se sami a neopomíjejte to. Velmi mě trápí myšlenka, že část kněží diecéze se již nevěnuje rozjímání či modlitbě srdcem.

Můj druhý pokyn, méně duchovní, se vztahuje k našemu postoji vůči současnému politickému dění. Budu vám vděčný, pokud se budete držet mimo stranické politické soupeření. Máme se tím méně otevřeně vyjadřovat k tomu či onomu uskopení, čím méně jejich proklamace odpovídají tomu, co opravdu znamenají v domovině. To nám však nesmí zabránit, vzhledem k socialistickým tendencím, připomínat učení Církve ve věcech politických a sociálních ve vztahu k právům lidské osoby, rodiny, soukromých sdružení.

Když se budeme snažit být především kněžími, budeme pokračovat v pravdivé práci pro slávu Boží a spásu duší.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ČERVENEC – SRPEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

| | | |
|----------------|---------|--|
| Všechny neděle | – 10.00 | – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání |
| Každé úterý | – 18.00 | – Mše sv. s lidovým zpěvem |
| 5. 7. | – 7.00 | – Mše sv. |
| 2. 8. | – 18.00 | – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem |
| 3. 8. | – 8.00 | – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem |
| 15. 8. | – 18.00 | – Nanebevzetí Panny Marie – svěcení bylin a Mše sv. chorální |
| 31. 8. | | Mše sv. není |
| Ostatní dny | – 8.00 | – Mše sv. |

Primice P. Josefa Richtara FSSPX

6. července – 10.00 hod.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

| | | |
|--------------------|---------|--------------------|
| 1. neděle v měsíci | – 17.30 | – Mše sv. chorální |
| Ostatní neděle | – 10.00 | – Mše sv. chorální |

Svatoprokopská pouť

Z Chocerad na Sázavu – 31. srpna

Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela

Mše sv. v cca 12.30 hod.

Společenský dům v Sázavě (v centru, na druhé straně řeky, než je klášter; od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
21. 7. Mše sv. pouze v 17.30

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

Kromě 7. 7. a 4. 8. každou neděli – 10.00 – Mše sv. chorální
4. 8. – 17.30 – Mše sv. chorální
Od 15. do 20. 7. denně – 8.00 – Mše sv.
Od 22. 7. do 24. 8. denně kromě nedělí – 7.30 – Mše sv.

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Cyrlometodějská pouť

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
(6. 7. odpadá)
20. 7. – 10.00 – Sv. Eliáše, proroka – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

18. 7. a 8. 8. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
21. 7. Mše sv. pouze v 17.30
4. 8. Mše sv. odpadá

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

7. 7. a 4. 8. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.